

ΜΙΣΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Αντελήφθην πως ὁ κόμης δὲν θὰ εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ μείνη αὐτὴ τὴν ἡμέρα σὲ καταφύγιό του αὐτοῦ. ἤξερε πὼς τὸν καταδιώκουμε. Θὰ ἦλθε μὲ ἄλλην μορφήν, θὰ ἔκαμε ἓνα γύρον καὶ θὰ ἔφυγε. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν καταδιώξω μερὲς στὰ ἄλλα του καταφύγια.

Ἐγὼ ὄρισα στοὺς φίλους μου καὶ τοὺς βόηθα συγκεντρωμένους ὅπως καὶ προηγουμένως. Μιλοῦσεν ὁ Βάν Ἐλισγγ :

— Ἡ ἡμέρα σήμερα εἶνε δική μας ὀλοκλήρη, ἔλεγε. Ὁ κόμης δύναται τὴν νύκτα νὰ διαφύγῃ, τὴν ἡμέρα δὲμος δχι. Τὴν ἡμέρα εἶνε περιορισμένη.

Ὡς ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ γηίνου περιβλήματός του. Δὲν μπορεί νὰ διαλυθῇ σὲ λεπτὸν ἀέρα, οὔτε νὰ περάσῃ καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ σὲν ἀτόμος μέσα ἀπὸ τὶς σχισμάδες τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων. Διὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ μιά πόρτα πρέπει νὰ τὴν ἀνοίξῃ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ μπορούσῃ νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Θὰ ἐρευνησομε παντοῦ καὶ θὰ τὸν ἀνεύρωμεν.

Ἐγὼ ἀνυπομονοῦσα τρομερά. Τὰ λεπτὰ αὐτὰ ποὺ περνοῦσαν ἐβάρυναν ἐπάνω στὴν ψυχὴ μου.

— Πρέπει, συνέχισεν ὁ καθηγητής, νὰ ἀρχίσωμεν τὰς ἐρευνὰς μας ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ ἔχει ἐπίσης νοικιασμένον ὁ κόμης στὸ Πικάντιου. Ὅπως ἔξερομε τὰ καταφύγια τοῦ κόμητος εἶνε πολλὰ. Πρέπει νὰ εἶχῃ συνεπὸς τὰ συμβόλαια τῶν ἀγορῶν αὐτῶν, τὰ κλειδιά, ἄλλα, ἔγγραφα, τὰ χρήματά του. Καὶ τὰ κρύβει δια αὐτὰ ; Δὲν εἶνε βέβαια δυνατόν νὰ τὰ φέρῃ ἐπάνω του. Ἄς μεταβῶμεν λοιπὸν στὸ Πικάντιου καὶ ἄς ἀρχίσωμε ἀπ’ ἐκεῖ τὴν ἔκτασιν μας. Μένει ὁμως ἀκόμη μιά ἀπορία. Πῶς θὰ μποῦμε μέσα τὸν κατακλιεστο σπῆτι τοῦ κόμητος;

— Θὰ σπᾶσωμε τὴν κλειδιονιά, εἶπα ἐγὼ.

— Καὶ ἡ ἀστυνομία, φίλε μου ; Ἀσμονεῖς ὅτι ὑπάρχει ἀστυνομία ; Ὁ καθηγητής εἶχε δίκην. Πῶς θὰ ἐξάμωμε μιά διάρρηξι μέρω μεσημέρι ; Ἐνῶς τὸ ἔσως καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ καθηγητής.

— Ἴδου τί θὰ κάμωμε, εἶπε. Θὰ ζήτησωμε ἓνα κλειδοποιό, θὰ τοῦ ποῦμε πὼς εἴμεθα ἰδιοκτῆται τῆς οικίας ἐκείνης καὶ πὼς ἐγάσαμε τὸ κλειδί. Αὐτὸς θὰ πάσῃ τὰ ἐργαλεῖα του καὶ θὰ εἴσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἐξόδον. Καὶ νὰ μᾶς ἴδῃ ὁ σκοπὸς χωροφύλας, δὲν θὰ ὑπομίσθῃ πὼς κάμωμε διάρρηξι μέρω μεσημέρι. Φαινόμεθα κατὰ πάντα ἐντιμὸι κύριοι καὶ θὰ ἐξακατηθῇ. Κι τ’ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μπορούσε ἓνας λαποδότης νὰ σπᾶσῃ, μέρω μεσημέρι, ὅλες τὶς κλειδιονεῖς τοῦ Λονδίνου ! Ἐγὼ ἀκόμη νὰ σᾶς προτεῖνω, συνέχισεν ὁ Βάν Ἐλισγγ, ὅπως χωρισθῶμεν στὴν ἔσπρατιαν αὐτὴν. Ἐνῶ ἡμεῖς θὰ ἐρευνηώμεν τὴν οικίαν τοῦ Πικάντιου, ὁ Κούνιος Μόρρις καὶ ὁ Ἀρθούρος Γόλδαμυγ, πρέπει νὰ μεταβῶν καὶ νὰ ἐρευνηθῶν ἐπίσης τὰ ἄλλα καταφύγια τοῦ κόμητος, τὰ ὁποῖα ἔχομε ἀνακαλύψει μέχρι τῆς στιγμῆς, τὰς οικίας του δηλαδὴ στὸ Βάλονορθ καὶ στὸ Κάιλ Ἐντ. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποκλείσωμε τὸν κόμητα ἀπὸ ἄλλα αὐτὰ τὰ ἀουλά του. Νὰ τοποθετήσωμε καὶ εἰς τὸ ἀουλό του Κάρφαξ ἀκόμη ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ὁμομακρῶνουν τοὺς βρυκολάκων καὶ τοὺς καθιστοῦν ἀδύνατον τὴν εἰσοδόν.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν συνεννοήσεων ἀπεφασίσωμεν ν’ ἀναχωρήσωμεν. Τὴν τελευταίαν ὅμως στιγμὴν ἔσκηφην τὴν Μίνα. Θὰ τὴν ἀφῆρα μόνην κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς ἡμέραν ; Ἐπὶ αὐτὸν καθηγητὴν τοὺς διαταγώμην μου, ἀλλ’ ἐπενεβή ἡ ἴδια ἡ Μίνα, ἡ ὁποία μοῦ συνέστησε ν’ ἀκόλουθῃ τοὺς φίλους μου, καὶ εἰς ν’ ἀνήσχω.

— Ὁ Θεὸς θὰ με προφυλάξῃ, μοῦ εἶπε. Ἄλλωστε εἶνε ἡμέρα

πλέον, καὶ δὲν ὑπάρχουν οἱ ἴδιοι κίνδυνοι τῆς νυκτός. Ἐλέμενε τὸσον ὅστε ἀναγκάσθηκα νὰ ὑπακούσω.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ! εἶπα, ἄς πηγαίνομε τότε χωρὶς νὰ γάνομε καιῶ.

Πρὶν φύγωμε ἐπροευματίσωμεν στὸ πόδι, νευρικά καὶ σιωπηλά.

— Ἐμπρὸς εἶπε τέλος ὁ Σουαρδ.

— Κυρία Μίνα, εἶπε τότε ὁ Βάν Ἐλισγγ στὴν σύζυγόν μου, εἰσθε ἀσφαλῆς ἐδῶ καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Ἐπίσω ὅτι μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου κανένα ἀπρόοπτον δὲν θὰ σᾶς συμβῇ. Μέχρι τῆς ἑσπέρας ἡμεῖς θὰ ἐπιστρέφωμεν... εἴν δὲν μᾶς συμβῇ τίποτε.

Κατόπιν ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς :

— Φίλοι μου, εἶπε, εἰσθε ὀπλομένοι ὅπως καὶ τὴν νύκτα τῆς πρώτης μας ἐκστρατείας ! Κρατήτε ἐπάνω σας πᾶν ὅτι χρειάζεται γιὰ τὸν ἀγῶνα μας :

— Ναι, ἀπαντήσωμε μὲ μιά φωνὴ ὅλοι μας.

— Τότε, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλισγγ, δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς κ. Ἀρκερ...

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν κ. Μίναν τῆς εἶπε :

— Προσφιλῆς μου κυρία, θὰ σᾶς παρακάλεσω, ν’ ἀποσυρθῆτε στὸ δωμάτιόν σας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐτοποθέτησα, οὗ ἐπρεπε ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ βεβλουθῶ ἐκείνου. Πληγ αὐτὸ ὅμως θὰ σὲ ὀλίσιω καὶ μὲ τὸ φυλαχτὸ αὐτό.

Συγχρόνως ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μικρὰν θήκη ἀπὸ φίλντις, δεμένην μὲ χρυσάφι, ἐξήγαγε ἀπὸ αὐτὴν τεμάχιον ἀγίου ἄρτου, ἐπλησίωσε τὴν κ. Ἀρκερ, ἤπλωσε τὸ χεῖρ τοῦ πρὸς τὸ μέτωπόν της καὶ εἶπε μὲ ἐπίσημον φωνήν :

— Ἐγὼ νὰ μὲτωπὸν σου μετὰ τὸ μέρειν αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Ἄρτου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ...

Ὁ καθηγητής δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ. Τρομερὰ καὶ φρικώδης κραυγὴ ἀντήχησε, κραυγὴ σαρκαστικὴ, ποὺ ἐπάγωσε τὸ αἵμα στὰς φλέβας μας.

Ἦταν ἡ Μίνα ! Καθὼς ἔβαλε τὸν ἅγιον ἄρτον ἐπάνω στὸ μέτωπο της, τὸ ἐξεφλούδισε καὶ ἔκαψε τὴν σάρκα σὰ νὰ εἶταν ἀναμμένο κάρβουνο. Ἡ Μίνα ἐνόησε τὴν σημασία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος ἀμέσως, ὅπως καὶ νὰ τοῦρα τῆς ἐνοίωσαν ἓνα ὀδυνηρὸ πόνον καὶ τὰ δύο τὴν συνεκλόνησαν τόσο ὅστε ἡ ὑπερευαίσθητος φύσις της ἐξέβαλε τὴν φοβερὴ αὐτῆς κραυγὴ.

Ἄλλὰ ἀμέσως συνήλθε καὶ πρὶν ἀκόμη σβῆσει στὸν ὄρα ἡ ἠχὸ τῆς κραυγῆς ἐκείνης, ἐπῆλθε ἡ ἀντιδρασίη καὶ ἡ Μίνα ἔπεσε χάμω μὲ ἀγωνία καὶ συντριβή.

Τραβῶντας τὰ μαλλιά της, ἔκλαιε δυνατὰ :

— Ἀκάθαρτη ! Ἀκάθαρτη ! Νὰ ποῦ ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τὴν μολυσμένην σάρκα μου ! Θὰ φέρω τὸ στίγμα αὐτὸ ἐπάνω στὸ μέτωπό μου μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως.

Ὅλοι σιωποῦσαν μὲ τραγικὴ ἀγωνία ἐβασίλευε. Ἐγὼ ἔπεσα κοντὰ στὴν ἀγαπημένην μου μὲ μιὰν ἀσφατὴ λυτὴ καὶ τὴν ἀγκάλιασα.

Λίγα λεπτὰ οἱ πληγωμένες καρδιές τῶν δύο μας χτυποῦσαν μαζί. Οἱ φίλοι μας ἀπέστρεφον ἀπὸ μᾶς τὰ βλέμματά τους ποὺ ἦσαν γεμάτα δάκρυα. Κατόπιν ὁ Βάν Ἐλισγγ στράφηκε καὶ εἶπε μὲ σοβαρότητα τὴν ὥστε νομίσα ἀκούσιως πὼς τὰ λόγια ποὺ εἶπε δὲν ἦσαν δικὰ του, ἀλλὰ θεόπνευστα :

— Δυνατὸν ἴσως νὰ φέρῃς τὸ σημεῖον αὐτὸ μέχρις ὅτου ὁ Θεὸς εὐδοκῆσῃ — καὶ θὰ τὸ πράξῃ αὐτὸ βεβαίωτατα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως — νὰ ἐπανορθῶσθῃ ὅλα τὰ ἀδικα ποὺ συνέβησαν στὴ γῆ ἐπὶ τῶν ἀθῶων πλασμάτων του. Καὶ εἶδε, Μίνα, πολλοαγαπημένην μας Μίνα, νὰ εἰμαστ’ ἐκεῖ καὶ ὅλοι ἐμεῖς ποῦ σ’ ἀγαποῦμε γιὰ νὰ δοῦμε καὶ πάλι τὸ μέτωπό σου τόσο καθαρὸ, ὅσο εἶνε καὶ ἡ ψυχὴ σου. Γιατὶ εἶνε ἀλήθεια, ἀλήθεια ὅπως ἡ ζωὴ τὴν ὁποία ζῶμε, ὅτι τὸ στίγμα αὐτὸ θὰ ἐξαλειφθῇ ὅταν ὁ Θεὸς εὐδοκῆσῃ καὶ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο τῆς ζωῆς. Ὅπως τότε εἰς βασιτήσωμε καὶ μετὶ στωῦς ὅμως μας τὸ Σταυρὸν μας, ὅπως τὸ ἔκανε ὁ Υἱὸς Του.

Στὰ λόγια αὐτὰ μέσα ὑπέχεσθαι παραμυθία καὶ δύναμις γιὰ νὰ ἐγκατεστήσωμε, πράγμα ποῦ τὸ νοῦσάμε τόσο ἡ Μίνα, ὅσο κ’ ἐγὼ ὅσοι τῆς πῆραμε τὰ χεῖρα τοῦ σοφοῦ γέροντος καί, ἔτσι καθὼς εἰμαστε γονατισμένοι, τὰ φιλοῦσαμε.

Κατόπιν, μὲ ἀπόλυτον σιωπῇ, αὐθοδηγῶς γονάτισαν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μας. Ὑψώσαμε ὅλοι μαζί τὰ χεῖρα μας καὶ ὀρκιστήκαμε νὰ μείνωμε πιστοὶ μετὰς μας. Ὁρκιστήκαμε ν’ ἀγωνιστοῦμε γιὰ νὰ ἐξαπαρῶσωμε ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίο τῆς ὀδυνηρῆς τὴν καρδίαν ἐκείνης ποὺ ὅλοι ἀγαποῦσαμε καὶ προσεχθηθήκαμε στὸν Ὑψιστόν νὰ μᾶς βοηθήσῃ στὸν τρομερὸ μας ἀγῶνα.

Τῶρα εἶταν πᾶν καθὼς νὰ φύγομε. Τὸν ἀποχαιρετισμὸν μας μετὶ τὴν Μίνα, δὲν θὰ τὸν ἐξαχίσωμε κ’ οἱ δύο μας ὡς τὴν τελευταίαν ἡμέρα τῆς ζωῆς μας.

Ἐνα πράγμα ἐβόω μόνον : Ὅτι ἂν ἡ Μίνα γίνῃ στὸ τέλος βρυκολάκας, δὲν θὰ βρυκολακίσω μόνον ἐκείνη, θὰ βρυκολακίσω κ’ ἐγὼ. Γιατὶ, καθὼς ἐξῆφ μόλις ἔνας θνητὸς γῆν βρυκολάξ τότε ἐκεῖνοι τοὺς ὁποῖους θὰ προσπαθήσῃ νὰ κινή πρῶτα τὰ χεῖρα ὁμοῦς του εἶνε οἱ προσφιλεῖς του ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐμπήκαμε στὸ Κάρφαξ χωρὶς πολλὰ δυσκολίας καὶ εἶδαμε ἐπι

τά πάντα εκεί ήταν απαραίτητα όπως και κατά την πρώτη μας επίσκεψη.

"Αν δεν ξέραμε περί τίνος επρόκειτο, θα ήτο αδύνατο να πιστέψουμε ποιο μυστήριο εκρόβητο μέσα σ' αυτή τη φθορά και τη σκόνη των ζωητών. "Αν δεν είχαμε λάβει την άποψή μας κι' αν δεν υπήρχαν τόσες τρομερές άφορμές ν' αμς κεντρίζουν στο έργο μας, θα ήταν αδύνατο να επιμεινουμε σ' αυτό, γιατί δεν επιζητούσαμε κανένα έγγραφο, κανένα σημείο διαβάσεως του άπαισιου χόμητος από το παλιόν μέγαρον και το παρεκκλήσιον όπου τα κιβώτια εύρισκοντο όπως τά είχαμε αφήσει. "Ο Βάν "Ελισγγ, καθώς στεκόμαστε άφρονι, μās ειπε με σοβαρότητα :

— Και τώρα, φίλοι μου, έχουμε νά εκτελέσουμε ένα καθήκον. Πρέπει ν' άγιάσουμε αυτό τό χώμα, τό όποιον εινε ιερών άλλωστε γιατί αναπαύθησαν σ' αυτό άνθρωποι αποθανόντες πρό καιρού. Τό χώμα αυτό τό τόσο ιερó μετεφέρθη έδώ για άγιέρους σκοπούς ! Και άκριβώς τό εδάφιλες έπειδή ειχε σκι πάσει γερούς ! Δεν εινε δυνατόν νά ειρη άνταμουν άλλου πουθενά παρά εις τό χώμα των τάφων. Και για μή μπορεί πλέον ν' αναπαυθί οπτε και σ' αυτό, ας τό άγάσουμε εν όνόματι του Θεού !

Και ένθ έλεγε αυτά έβγαλε από την τάντια του ένα ξεβιδωτήρα και μία λίμα και άνοιξε τό καλιμα ενός κιβωτίου. Τότε όσμη μούχλας και θγρασίας διαχύθηκε γύρω μας, αλλά δεν την αισθανθήκαμε άμείως γιατί ή προσοχή μας ήτο συγκεντρωμένη εις τόν καθηγγητήν.

"Επειτα έβγαλε ένα τεμάχιον "Αγίου "Αργου, τό έβαλε μ' εύλάβεια επάνω στο χώμα, κατέβαλε έπειτα τό σέλασμα και άρχισε νά τό βιδώνει, βοηθούμενος και από μās στην έργασια του αυτή ;

Με τόν ίδιο τρόπο άνοιξαμε όλα τά κιβώτια, έβαλε στο καθένα από αυτά άλλο ένα τεμάχιον "Αγίου "Αργου και κατόπιν τά άφήσαμε φαινομενικώς όπως τά είχαμε βρή.

"Όταν έλάκισα πίσω μας τή βαρέα πόρτα, ό καθηγγητής μās ειπε έπιτόμως.

— Το ότι κατορθώσαμε εινε σπουδαίο, "Αν πετύχουμε έτσι και σέ όλα τ' άλλα, τότε ή όδιστική τής ημέρας θα λάμψη επάνω εις τό μέτωπον τής Μίνας λευκή και ακηλόδοτος.

Καθώς περνούσαμε τό δρομάκι, πηγαινόντες πρός τό σταθμό για νά προσφθάσουμε τό τραίνο, είχαμε άπέναντί μας την πρόσομν του φρονολοκείου του Σοδαφ. Έκοιτάξα με άληθιστά και ειδα στο παραθύρου του δωματίου μας τή Μίνα.

Τήν χαϊρατήρα με τό χέρι και τής ένευσσε δείχνοντας με την έκφρασί μου ότι τό έργο μας συντελεσθή έπιτυχώς. Έκεινη πάλιν εις άπάντησιν έννευσε ότι έννοησε. Και τέλος έκίνησε τό χέρι της, χαϊρετώντας με. Με κίπας έλαφρομένη την καρδιά μας φθάσαμε στο σταθμό κ' έπήραμε τό τραίνο, τό όποιον ειταν έτοιμο νά ξεκινήσει.

Τά άνωτέρα τά έγγραφα μέσα στο τραίνο. Πικάντιλο, ώρα 12. 30'. — Λίγο πριν φτάσουμε σ'ότο Φέν — Τσάρτσ — Στρήτ ό "Αρθούρος μās ειπε :

— "Ο Κουίνιν κ' έγώ θα πάμε νά βρούμε ένα κλειθροποιό. Σεις οι άλλοι σταθήτε και περιμένετε στο Πράσινο Άλσος. Δεν πρέπει νά είμαστε τόσος πολλοί. Παρακολούθητε μας κ' όταν δητε πως ό κλειθροποιός άνοίξε την πόρτα κ' έφυγε, πλησιάστε.

"Η γνώμη του κ. Γόλδαμγγ ειπε πολύ λογική, ειπεν ό Βάν "Ελισγγ. "Ας γίνη έτσι.

Πραγματικώς έπληρώκαμε σέ δύο άμάξια και χωρίσαμε. Στη γωνία του "Αρλιγγον — Στρήτ κατεβήκαμε από τό άμάξι και τραβήξαμε πρός τό άλσος Γρήν Πάρκ. Έσταθήκαμε σ' ένα μέρος από τό όποιον έφαινότο ή πρόσομν του σπιτιού του κόμητος κ' έπεριμένε. Το άμάξι του Κουίνιν Μόργας και του "Αρθουρου δεν άγγησε νά φανή. Πλάι στον άμαξιά εκάθητο ένας άνθρωπος εργατικός, ό κλειθροποιός, άσφελός. Κατέβηκαν μέρως στο σπίτι και ό κλειθροποιός πληρώσε και κούτταξ την κλειδωνιά. Κατόπιν έβγαλεν έν. από τά εργαλεία του κ' άρχισε νά εργάζεται, ένθ οι φίλοι μας τόν παρακολούθουσαν.

"Ενας χοροφύλαξ πλησίασε σέ λίγο. Ρώτησε τί συμβαίνει και ό λόφδος Γόλδαμγγ του έδωσε την ταυτότήτα του. Αυτό ήταν άκετό. "Ο χοροφύλαξ χαϊρέτησε με σεβασμό και άπεμαζυρόνη.

"Εξαφνα είδαμε τόν κλειθροποιό νά σηκώνεται και νά λήη ζάτι στοίος φίλους μας. Τί συνέβαινε ; Μās ήσαν αδύνατο νά έννοήσουμε, λόγω τής άποστασίας.

"Ο "Αρθούρος του ειπέ ζάτι και ξανάρχισε πάλιν την εργασιάν του.

Είδαμε έν θψ μεταξύ τούς φίλους μας νά κιντίζουον περιέργω τά παραθύρα του κτηρίου. Άνυπομονούσαμε τρομερά, μή γνωρίζοντες τί συμβαίνει. Άκολουθεί

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Τό ύφανμα αυτό όνομάσθη έτσι από την γαλλική λέξη velu, ή όποία σημαίνει γυωδί. Χρήσις του βελουδου, έγινε άρχικώς στη Γαλλία τό 1500. Έπί τής βασιλείας "Ερρίκου του Ι' έγινεντο τόσο μεγάλη χρήση του βελουδου όπτε συνεχλήθη συμφρούσιον του Κρότους, στο όποιο άπερασιόθη όπως πās υπήρξης φέρον βελουδιών ένδυμασιον τιμαριετα διά προστίμου. Έτσι φορούσαν πλέον βελουδινα μόνον οι εύγενείς.

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΑΣΤΕΙΑ

Στό τραίνο

Στό ίδιο διαμέρισμα πρώτης θέσεως τρεις άνθρωποι μιλουν οικειότατα καπνίζοντας την πίπα τους. "Ο ένας εινε χονδρός και ξανθός. Εινε Γερμανός από τή Στουτγάρτη. "Ο άλλος εινε ξερακιανός και κόκκινος. Εινε "Αγγλος ίπό τό Μάντσεστερ. "Ο τρίτος εινε ένας άνθρωπάκος μελαχρινός και έπιδεικτικός. Εινε Γάλλος από τή Μασσαλία.

"Ο Γερμανός έλεγε : — Στόν τόπο μας τά τραίνα πηγαινόν με τέτοια ταχύτητα όποτε οι τηλεγραφικοί στυλοί διαδέχονται ό ένας τόν άλλο τόσο γρήγορα μπροστά στά μάτια του ταξειδιώτου όποτε νομίζει κανείς ότι βρισκεται μέσα σ' ένα δίσσο με όρθιους κορμούς γυμνούς από φύλλα όπως τό χειμώνα.

"Ο "Αγγλος έπρόσθεσε. — Σέ μās όταν τά τραίνα βάζουν τό μάζιμουμ τής ταχύτητος, ή πέτρινες ανακίδες τών χιλιόμετρων τόσο διαδέχονται γρήγορα ή μία την άλλη, όποτε έχει κανείς την έντύπωση ότι βρισκεται σ' ένα κομητήριου γεμάτο από επιτύμβιες πέτρες.

"Ο Μαρσεγιέζος έκαμε ένα ποίψ ειρωνεία και περιφρόνησι σέ όσα άκουσε από τούς δύο άλλους, και ειπε :

— "Οι' αυτά δεν εινε τίποτε, κύριοι, και εμει εις θέσιν νά σάς τό άποδείξω. Μιά μέρα έπήρα τό τραίνο από τή Μασσαλία για τό Παρισι. Τή στιγμή τής αναχωρήσεως όταν έσφύριξε ή μηχανή έσακώθηκα με τό σταθμάρχη τής Μασσαλίας και στο θυμό μου εσήκωσα τό χέρι νόν κτηνίστα. Αί, λοιπόν τό τραίνο έφυγε τόσο γρήγορα όποτε τό χαστούκι τό έφαγε ό σταθμάρχης του "Αβινιόν !

Προπρακτικη για κυριζ

"Ενας Σκώτος όρησε σ' ένα μπαρ έν εξάψει, ετράβηξε καθ' εθείαν στον καταστηματάρχη και του ειπε :

— Δόστε μου ένα διπλό ούισκι, αλλά γρήγορα γιατί θέλω νά έχω πιη μερικά πριν κίωμο τόν καυγά.

Τόν εσέρβησαν και ό Σκώτος άδειασε τό ούισκι και εξήτησε και δεύτερο.

"Ο καταστηματάρχη, περιέργως, τόν ερώτησε δελά δελά. — Με συγχωρείτε, κύριε, άλλ' αν που επιτρέπεται να σάς ρωθω πού πρόκειται νά κάμτε αυτόν τόν καυγά !

"Ο Σκώτος άδειασε και τό δεύτερο ποτηρι και του άπήνησε ψυχραιμώτατα :

— Έδώ, μαζύ σου, φίλε μου, τώρα πού θα φύγω χωρίς νά πληρώσω !...

Ο άκαρηνόρητος

— "Ο καιμένος ό Ντυάν εινε ειζοσι χρόνια πού άπέθανε. "Οχι, όχι, φίλε μου. Δεν θα παρηγορηθώ ποτέ. Γιατι νά πεθάνω !

— Δεν ήξερα ότι ειλαθε τόσο συνδεδημένη. — Δεν εινε αυτό... "Εχω παντρευθί τή χήρα του.

Η ηλικία

"Ο γέρος γεωκτήμιον κάνει τό γύρο τών κτημάτων του. Συναντῆ ένα από τούς επιστατές του πού έγέρησα μαζί του στην ίδια γη και κάτο από τόν ίδιο οφθαλμό.

"Ο γεροεπιστάτης του δείχνει τό δεξι του πόδι και παραπονείται. — Αχ, ειπε. Αυτό ορμωτικώ δεν με αφήνον ποτέ.

— Τι τά θέλετε, ειπεν ό γεωκτήμιον. Γεράματα. — Αλλά ό επιστάτης διεμαρτυρήθη.

— Τι σέσι έχουν τά γεράματα, κύριε. "Ορίστε τό άριστερό μου πόδι. "Εχει την ίδια ηλικία με τό δεξι και όμως δεν με πονει καθόλου.

Επικερδές εμπόρευμα

"Ο Σαράλ και ό "Αντουάν χωρίς δουλειά όπως συνήθως έκαναν περιπατο κατά μήκος τής άκτής τής Μασσαλίας. "Η θάλασσα ήταν φουσκωμένη.

— Έχω μία πρότασι νά σου κάμω, ειπε ό "Αντουάν. "Αν έβάζαμε δηλ αυτή τή θάλασσα σέ μοτιλλίες δεν θα μπορούσαμε νά τās πωλήσουμε για μία πεντάρα τή μία μόνο σ' αυτούς πού έχουν συμφέρον νά ανακίωον τή θάλασσα για τά βυλιόρια τους ; "Αν θέλης θα γίνουμε έτσι εκατομμυριούχοι.

— Θα έξετάσουμε τό ζήτημα, ειπε ό Σαράλ. Τό βράδυ πού ξαναγινάθη από τό ίδιο μέρος ή θάλασσα ήταν ήσυχη και ειχε τραβήχθι πολύ από εκεί πού ήταν τό πρωί.

— Έχάσαμε βλέπω την εικαιρία, ειπε ό "Αντουάν. Κάποιος "Εβραϊώτις θα με άκουσε τό πρωι πού σου τό έλεγα και έβαλε μπροστά την επιχείρησι.

P. γλωζο

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἐνοικίαισιν δωμάτιον. Πληροφορία στὰ γραφεία μας, Λέκκα 7.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας κωλοῦνται ἀντίτυπα τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ όποιον εἶχεν ἐξαντληθῆι.